

A RÓZSAFÜZÉR TIZENEGYEDIK SZOMBATJA

1. Soron következő **tized** elmondása (előimádkozóval)

Az első dicsőséges titok:

„... aki halottaiból föltámadott.”

2. Elmélkedések (felolvasó)

I. Elmélkedés

Fontold meg, lelkem, hogy Nikodémus és a nemes és gazdag Arimateai József, a zsidók tanácsának tagjai hogyan temették el Jézust fehér gyolcslepelbe takarva, vászoncsíkokkal és illatszerekkel az új, sziklába vágott sírba. A sír bejáratához nagy követ hengerítettek, és elmentek. De a főpapok és a farizeusok emlékeztek Jézus prófeciájára, hogy harmadnapon föltámad, ezért kérték Pilátust, hogy őriztesse a helyet: „*Elmentek, lepecsételték a követ, és őrséget állítottak a sírhoz.*” (Mt 27,66).

Ó, Istenem, mily rövidlátók vagyunk! Ó, emberi okosság, mily gyatra vagy az Úr mellett! Megszégyenülésed is az Ő dicsőségét szolgálja.

Nagypénteken meghalt Jézus és a maga isteni erejével harmadnapon föltámadt. Az Ő szentséges lelke, amely elvált a testétől, mindig egységben maradt az istenséggel és mindig Isten lelke volt. Ez a szent test, bár elvált a lélektől, mindig egységben

maradt az istenséggel és mindig Isten Fiának teste volt: méltó arra, hogy holtában is imádják az emberek és az angyalok.

Jézus – az Isten és Szabadító – leszállt az alvilágba. Képzeld csak el, lelkem, milyen régóta vártak rá azok a szent lelkek és közülük néhány, mint például Ábel, a világ kezdete óta. Gondold meg, mekkora szeretettel és hódolattal fejezték ki imádásukat és hálájukat az Üdvözítő láttán az Ószövetség szentjei. Benned is hasonló váagnak kell ébrednie arra, hogy egy napon Megváltód érdemeiért bevigyenek a Paradicsomba.

Jézus szentséges teste három napig nyugodott a sírban, mert szenvedésével és halálával a világ három korszakának embereit szabadította meg az örök haláltól: akik az első korszakban a természettörvény alatt, akik a második korszakban a mózesi törvény alatt éltek, és akik majd a harmadik korszakban a kegyelem törvénye alatt fognak élni.

Épp csak pirkadt a harmadik nap hajnala, és Jézus egy pillanat alatt föltámad a halálból, és kijön a lezárt sírból, amint annak idején kilépett Anyja szeplőtelen méhéből, és amint röviddel később bement a Cönákulumba zárt ajtókon át. Mindenható Istenként nem akarta nyilvánosságra hozni föltámadása módját, hanem titokban vitte végbe. Ezért mint a természetfölötti rendhez tartozó eseményről, a föltámadásról is angyalok által kell az embernek kinyilatkoztatást kapnia: „*Hirtelen nagy földrengés támadt. Az Úr angyala ugyanis leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült. Tekintete olyan volt, mint a villám, öltözte meg, mint a hó.*” (Mt 28,2-3). Egyetlen angyal elég volt ahhoz, hogy leterítse az összes katonát, akik a sírt őrizték; és valamennyien elfutottak.

Jöjjetek, papok, írástudók és farizeusok, lássátok, milyen állapotba kerültek azok, akiket ti fölfegyvereztetek egy halott ellen, mondván, hogy ámitó. A mai hitetlenek a ti példátokat

követik úgy gondolván, hogy emésztő nyugtalanságukat el tudják csöndesíteni azzal, hogy Jézust besorolják olyan nevezetes emberek közé, mint Numa, Mózes, Mohamed. De a ti mesebeli hőseitek közül ki mondhatta el, amikor még élt: *három nap múlva föltámadok?* E csodálatos szavakat csak Isten Fia mondhatta ki: sem a mese, sem a gonoszság, sem az ördögök, sem bárki emelkedett és hatalmas ember nem tudott ilyet elképzelni. A katonáitokhoz senki hozzá nem ért, senki nem mondott nekik egy szót sem, és íme, mivé lettek pusztán attól, amit láttak. Csak azért nem haltak meg, és csak azért futhattak el, hogy beláthassátok vereségeteket és megszégyenüléseiteket – hiszen ezek a katonák cáfolhatatlan tanúi lettek Jézus föltámadásának –, és hogy az emberek valamennyien megértsék: azért láthatták Őt megostorozva, töviskoronáson, mert Ő maga akarta ezt. Nem vagytok méltók arra, hogy megértsétek a föltámadás misztériumát az Istentől előre kiválasztottak tanúságtételéből.

Ó, Isten igaz Fia, mekkora vigasztalás a te föltámadásod nekem és mindnyájunknak, akik erősen hiszünk benne!

Ó, dicsőséges Üdvözítőm, föltámadásod az ellenségeidet is ámulattal töltötte el; hogyan ne készítetne tehát ujjongásra és töltene el vigasszal engem, hiszen a te föltámadásod biztosít arról, hogy Isten kiengesztelődött irántam, és én megigazultam. Föltámadásod a lelkünk kegyelemben való föltámadásának és a végső föltámadásnak a tükre. És miként te föltámadva új életet kezdtél, úgy mi is a bűnből a kegyelemre föltámadva új életet élünk.

Segíts, *ó, Uram*, hogy legyőzzek minden akadályt, ami még mindig késleltet engem. Távolítsd el üdvösségem ellenségeit, küldd el hozzám szent angyalaidat, és te indítsd döntéseimet mindaddig, amíg megjelenhetek előtted a boldog örökkévalóságban.

II. Elmélkedés

Figyeld, lelkem, milyen fájdalmat okoz Magdolnának, hogy el kell szakadnia szeretett Mesterének sírjától. Pénteken este könnyeivel áztatta a sírt, és a szombati nyugalom is a sírnál találta. Szombaton este elhagyta a sírt, de csak azért, hogy illatszereket vásároljon, és vasárnap reggel újra kimenjen oda. Az igazi Istenhez térés nemes példája! A törekeny, de Isten szerelmétől erőssé vált emberi szív mintaképe!

Az igaz szeretet nem szűnik meg a szeretett személy halálával, mert „*a szerelem erősebb a halálnál*” (Én 8,6).

Még éjszaka van, a hold még teljes fényével megvilágítja a földet, de Magdolna már ébreszti társnőit és sürgeti, hogy menjenek vele. Magdolna megelőzi a reggelt, mert számára az órák túlságosan lassan múlnak.

Ó, jaj, amikor én megyek Jézus Krisztushoz, hogy élő testét fogadjam, miért nincs bennem Magdolna – az eltemetett Jézus iránti – vágya, szent türelmetlensége és jámbor sietsége? Oly messze vagyok tőle, mert nincs bennem az ő szerelme!

Utánozd Magdolnát, lelkem, azzal, hogy gyakran és buzgón meglátogatod Jézust az Oltáriszentségben: ébresztgesd magadban a szerelem érzéseit és a forró vágyat, hogy magadhoz vehesd, és a lelki áldozással minél gyakrabban öleld át Őt bensődben: napközben, álmodat megszakítva, éjszaka és ébredéskor.

„*Kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Észrevette, hogy a követ elmozdították a sírtól.*” (Jn 20,1)
Az első, amit észrevett, a nagy kő, ami nem volt a helyén, és a pecsétek fel voltak törve. Közelebb lépett, betekintett a sírba, és látta, hogy az isteni Mester teste nincs ott. Összeszorult a szíve! Bizonyosan arra gondolt, hogy éjnek idején valaki elvitte; de vajon hol keresse? „*Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit kedvelt Jézus, és hírül adta nekik: Elvitték az*

Urat a sírból, és nem tudni, hova tették. – Péter és a másik tanítvány elindult és a sírhoz sietett. Mind a ketten futottak. De a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, és látta a gyolcsot, de nem ment be. Nem sokkal később Péter is odaért, bement a sírba és ő is látta az otthagyt gyolcsot meg a kendőt, amellyel a fejét befödtek. Ez nem a gyolcs közt volt, hanem külön összehajtva, más helyen. Most már a másik tanítvány is bement, aki először ért oda a sírhoz. Látta és hitt. Eddig ugyanis nem értették az Írást, amely szerint föl kellett támadnia a halálból. Ezután a tanítványok visszatértek övéikhez.” (Jn 20,2-10)

III. Elmélkedés

Fontold meg, lelkem, Magdolna fájdalmát amiatt, hogy nem találta Jézust; és értsd meg, milyennek kell lennie a szív fájdalmának, ha igazán meg akar térni Istenhez. Ő nem távozott el onnan. „*Ott állt a sír előtt és sírt. Amint így sírdogált, egyszer csak benézett a sírba.*” Nem nyugszik meg, de nem is retten meg a váratlanul megjelenő két angyaltól, nem kápráztatja el a szépségük, a szavukon sem csodálkozik. Látja, hallja őket, válaszol nekik, de csak annyit beszél, hogy meg tudja tőlük, hol van Jézus; és még arra is kész, hogy a kertész kedvéért ott hagyja az angyalokat, hátha az fölvilágosítást tud neki adni. Azt hiszi, valamennyien tudják, hogy miért sír; magát Jézust kertésznek nézi, és föl kínálja, hogy egymaga elhozza a halott testet, mintha csak egy szál virág volna. „*Uram, ha te vitted el, mondd meg, hova tetted, hogy elvihessem magammal!*” (Jn 20,15)

Micsoda bátorság van az igaz szerelemben! Minden könnyűnek tűnik számára. A legnagyobb nehézségeket azzal a bátorsággal viseli, ami a vértanúk millióiban mutatkozott meg.

És mit tesz Magdolna, amikor Mestere hangján a tulajdon nevét hallja, ő, aki nem szakadt el Jézusának keresztyétől, sem a sírját nem tudta otthagyni? Nézd csak, lelkem, milyen hatásai vannak a szív igaz megtérésének: a Szentháromság tetszésének és gyönyörűségének trónusa lesz, kegyelmek halmozzák el, és csodálják az angyalok. Szemléld ezt Magdolnában: mennyire kedves az isteni Üdvözítőnek, hogy látja érzéseit, vágyait, szerelmét, kitartását, bátorságát, és hogy bármire képes! A hozzá megtérő lelkek szerelmét azzal viszonzozza, hogy szívüket a legtisztább és szavakkal le nem írható örömmel tölti el.

Ha Jézus látná bennem Magdolna nagylelkű készségességét, mit tenne velem? De bennem az ellenkezője történik! A világ kedvéért és szenvedélyeim kielégítésére erőmet meghaladó dolgokba kezdek. Csak Isten szolgálatához és a tökéletesség eléréséhez fogok hozzá úgy, hogy folyamatosan tehetetlenségemre és gyöngeségemre hivatkozom.

Ó, Jézus, elismerlek igaz Mesteremnek, te pedig ismerj engem tanítványodnak. Mutasd meg magad a szívemnek, és lobbantsd lángra isteni szerelmeddel. Mi az, amit isteni szádból hallok, ó, Uram? „*Menj a testvéreimhez...*” Ó, Uram, azt mondtad, hogy már nem szolgának mondom őket, hanem barátaidnak: és most már a testvéreidnek nevezed őket?... Ó, Üdvözítőm lángoló szerelme! Testvéreinek nevezi azokat, akik néhány nappal korábban félelemből elfutottak tőle és ellenségei hatalmára hagyták! Ó, jótevőm! Nem panaszkodsz rájuk, nem teszel nekik szemrehányást, hanem testvérnek nevezed őket? Külön megnevezed Pétert annak biztosítékául, hogy megbocsátottál neki, és megtisztelted mint az apostolok fejét.

Jézus szerelme, hányszor mutatkoztál meg az emberek fiai iránt, mindig édesen, mindig szeretetre méltóan a bűnösök iránt! És ki az az ostoba és megátalkodott bűnös, aki nem jön és nem borul

oda a legjobb atya lábához, aki mindig jóságos és együttérző megtévedt fiai iránt? Péter a bűne után hamarosan bocsánatot nyert, mert bár pénteken elesett, azonnal megbánta, futott és leborult a szentséges Szűz lábához, és bizonyára sírva mondta neki: bocsáss meg, Úrnőm, e hűtlen szolgának, aki emberi félelemből megtagadta Istenét, a te Fiadat! És Mária megvigasztalta őt; Péterben pedig nem maradt a legkisebb kétség sem, hogy Jézustól is bocsánatot nyer, mert Jézus soha nem szegül szembe Anyja akaratával.

Én bűnös lelkem, ha annyi visszaesésed után nincs bátorságod Jézushoz folyamodni, jóllehet most is oly szelíd és együttérző, folyamodj az Anyához, aki az isteni irgalmasság forrása: borulj a lábához bizalommal, és ő el fogja nyerni Fiától az eszközöket, melyek kivisznek a bűnből az őszinte megtérés kegyelmére. Jézus Krisztus, mivel Máriából vette szentséges emberségét, amelyet megváltásunkért föláldozott, rábízta halandó élete folyamán szerzett érdemeinek minden kincsét.

Ó, Mária, te voltál az első, aki megkaptad Jézustól azt a vigasztalást, hogy föltámadottan láthattad; hiszen az Ő szentséges anyja vagy, aki mindenki másnál jobban részesedtél az Ő szenvedésében. A keresztyét utolsóként hagytad el, miután karjaidba vetted halott Fiadat; de elsőként láttad a Föltámadottat dicsőségének teljes ragyogásában, angyalok és a szentek lelkei között. Megköszönte neked mindazt, amit a harminchárom év alatt elszenvedtél: a betlehemi szegénységet, az emberek értetlenkedését, megvetést, szegénységet, az idegen földre menekülést, és minden fájdalmat, melyekben – mint az emberi nem társmegváltójának – részed volt. Részesíts ebben a lelki örömben, és tölts be égő vággyal: térítsd egészen Istenhez a szívemet, vond egészen magadhoz, nyomd belé a te meg feszített Urad összes fájdalmának és szenvedésének pecsétjét. Amen

3. Ennek a titoknak az *erénye* a **szív megtérése Istenhez.** (*pap*)

Gyakorlása

Vizsgáld meg lelkiismeretedet, hogy lásd, mi akadályoz abban, hogy gyarapodj Isten szerelmében, és abban, hogy egész szíveddel megtérj Hozzá; és a gyóntatód tanácsával próbálj javulni. Ma végre kelj föl langyos állapotodból, és mostantól fogva a buzgóság és szeretet új életét kezd meg. A nap folyamán tizenötször újítsd meg erős elhatározásodat – hogy többé nem akarod bántani sem Istent, sem az Örangyalodat – ezzel a fohással: „Uram, később vagyok meghalni, mint téged megbántani”.

Röpima (*pap*)

Ó, Mária, világ Úrnője, vedd birtokodba az én nyugtalan szívemet!

Szentmise előtti imádság (*pap*)

Mennyire szeretném, ó, Jézusom, ha ma az enyém lenne a te Magdolnád szerelme és buzgósága: de az én lelkem bűnös. De ki tette Magdolnát a szerelem és az állhatatosság ily nemes példájává? Nemde te, örök édesség és minden szerelem forrása, az ember szerelméért emberré lett örök Ige? Mennyire kell tehát reménykednem nekem is, aki magamhoz akarlak venni ma, csak azért, hogy fölbonthatatlan szerelemmel kötődjek hozzád?

Péterrel és Jánossal együtt akarok futni én is – szerelmedre vágyva és szomjazva – az oltárhoz. Ők nem találtak téged, mert már föltámadtál; én azonban ezen az oltáron megtalállak téged, Istent és embert, lelket és testet, vért és istenséget.

Tanítványaidnak többször megjelentél föltámadottan, hogy megerősítsd őket a hitben; nekem ó, Istenem, nincs szükségem a jelenésre, hogy igaz Istennek higgyelek, aki a saját erőddel

támadtál föl a halál és az alvilág legyőzőjeként. Elég látnom a Szentostyát a pap kezében, hogy higgyem: valóságosan jelen vagy, olyan dicsőségesen, mint az égben, ahol a te isteni Atyád jobbján ülsz.

Ó, ha láthatnálak, úgy, ahogy megjelentél Magdolnának, a jámbor asszonyoknak majd az emmauszi tanítványoknak! Te azonban többet teszel: nekem adod teljes önmagad! Sőt még többet teszel: azt ígéred, hogy fátyol nélkül láthatom arcodat az Égben. Oda kell vágyódnom, hogy lássak! És látni foglak, Uram?

Add, ó, jó Jézus, hogy miközben várom azt a boldog és örökkévaló napot, higgyek, reméljek benne és életem teljesen megfeleljen ennek a csodálatos hitnek és reménységnek.

Add, ó, Istenem, hogy egyedül téged keressen a szívem, utánad vágyódjon a lelkem mindaddig, amíg el nem érkezem látásodra és birtoklásodra a te dicsőségedben.

Ó, Mária, Jézus igazi anyja és az én anyám, azzal az élő hiteddel, amellyel föltámadását vártad, békíts meg a Fiaddal, akit bűneimmel megbántottam, és térítsd meg a szívemet. Amikor megjelent a tanítványainak, átadta nekik a békét: „Béke veletek!” – és megmutatta a sebeit. Mennyire reménykedem, hogy ma, amikor áldozom, és a sebeivel, vérével és istenségével veszem az isteni lehetetet, amelyet tanítványainak adott, egészen betölt az iránta és irántad való szerelemmel; és megajándékoz azzal a harcias és tevékeny békességgel, ami nyugalmat és békességet biztosít számomra az ellenségekkel való engesztelhetetlen háborúskodások közepette is.

Ó, Magdolna és ti szent asszonyok, akik Jézus drága testét bebalzsamozni mentetek, segítetek, hogy följánlhassam bűnbánatom és legtisztább érzéseim balzsamát a jó Istennek az ő szerelmes Szívének égő vágya szerint. Amen

4. *Szentmise előtti állandó imádságok* (közösen – külön füzet 1. oldal)

5. SZENTMISE

6. *Szentmise utáni imádság* (pap)

Mire méltattál engem, ó, jó Jézusom! Magadat adtad nekem, és én átöllelek, Testvérem és Istenem. Hatalmaddal és szerelmeddel időzz a lelkemben, míg átölel az a szív, amely annyiszor megtagadott és elutasított téged. És most, hogy magamhoz vettelek, hiszek benned és megvallak, ámbár nem látlak; érzem hatalmad erejét, bár nem érintelek; csodálom mindenhatóságodat, bár vak, nyomorult és gőgös vagyok. De ki képes megfelelően értékelni szerelmed erejét?

Angyalok és szentek a Paradicsomban, akik mindig a Bárány trónja körül vagytok, ti sem meríthetitek ki mélységét és édességét.

Ó, Magdolna, add nekem a te szerelmedet ebben a boldog pillanatban, amikor a szívemben átölelem Uradat és az én Uramat.

És te, Jézusom, add, hogy ez a szív hallja a megbocsátó szavakat: bűnös lélek, megbocsáttattak a te bűneid, mert nagyon szeretted. És amint őt néven szólítottad, szólítsd nevén, Jézus a lelkemet; ismételd meg az édes „testvér” nevet, amelyet a tanítványoknak ajándékoztál. Nem csak apostolaid örvidenek e nagy kitüntetésnek, hanem mi is, akiket arra méltatsz, hogy testvéreidnek nevezél. De hát mi vagyunk mi, ó, fölséges Isten, hogy kiérdemeljük, hogy a *testvéreidnek* szólítsz minket? Ki hallhatja e szavakat anélkül, hogy szégyenkezve és szerelemre gyulladva lábaidhoz ne borulna?

És ha valaki ezt hallotta, megtagadhatja-e ezeket az érzéseket, és megkeményedhet-e újra, hogy megbántson? De te, Jézusom, aki a szeretet forrása vagy, sőt, maga a szeretet vagy, mindig égő,

soha ki nem alvó szent tűz, mint Magdolnát, engem is gyújts meg szent szerelmedre, erősebbre, mint a halál, hogy általad éljek, általad tevékenykedjek, érted szenvedjek és érted haljak meg.

Az én szívem keményebb az apostolokénál, akik nem hitték el föltámadásodat; miközben szerencsésebb, mint a két emmauszi tanítványé. Velük asztalhoz ültél, kezedbe vetted a kenyeret, megtörted és odanyújtottad nekik; ennél az isteni asztalnál azonban, amelynél most én ülök, más kenyeret kaptam tőled, Istenem. Téged magadat kaptalak a kenyér színe alatt, és az én sötétségem mégis sűrűbb annál, amely az ő lelkükben volt.

Én téged ma nemcsak a kegyelemben birtokollak, hanem tested szentségében, teljes valódban: mi másért nem indulok meg hát érezhető módon, ha nem a szemeim elvakultsága miatt? És mitől ilyenek a szemeim, ha nem a szívem keménysége miatt?

Érintsd meg tehát e szívet, *ó, isteni Jézus*, cseréld ki, tedd hasonlónvá a Tiédhez, és akkor a lelkem megvilágosodik. És ha olykor úgy gondolod, hogy el kell rejtened arcodat előlem, legalább a segítségédől ne fossz meg engem. Értesd meg velem, amint e két apostollal tetted, hogy *„ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe”* (Lk 24,26).

Ó, szent asszonyok, akik azokban a napokban láttátok a föltámadott Jézust, érintettétek, átkaroltátok a lábait és imádtátok őt; *ó, te kiváltságos Magdolna*, *ó, szent tanítványok és apostolok*, és te, *drága atyám, Szent József, szent pátriárkák és őszövetségi igazak*, akik föltámadtatok Jézussal, ősszüleink lelkei, akiket dicsőséges Üdvözítőnk kihozott a limbusból; visszhangozzátok lelkem körül a csodálat, a hála, a szeretet és az áldás énekét közös Szabadítónkért.

Ó, Mária, aki többé nem vagy „Fájdalmas”, mert azon a napon Fiad győzelmével te is győztél; föltámadása által add meg, hogy föltámadjak a bűn halálából, hogy ez a lélek, aki neked annyi

fájdalmadba és az Istenembernek annyi vérébe került, el ne vesszen! *Ó, Úrnőm*, én is várom a test egyetemes föltámadását; és Jézus föltámadása mintája az én föltámadásomnak, amely az ítélet napján fog megtörténni.

Az *Ő* teste a dicsőség és halhatatlanság ajándékaival támadt föl. Az én testem is megkapja ezeket az ajándékokat? Fiadnak melyik oldalán leszek? Jobbról vagy balról?

Ó, kegyes Anyám, aki reménységem, a bűnösökért Istent engesztelő, az üdvösség horgonya vagy, nyerd el nekem, hogy szívem Istenhez térése őszinte legyen és maradandó, és e szentáldozásért én is dicsőségesen támadjak föl az ítélet napján, hogy dicsóítsem az én Üdvözítőmet és dicsóítselek téged, Királynőm, Üdvösségem, Menedékem, Jóságos Anyám. Amen

7. Szentmise utáni állandó imádságok (közös – külön füzet 2. oldal)

8. Ének (Salve Regina – Hozsanna 322)